

въ дома
ра Дъ-
влиях се
м. Следъ
директо-
ръ раз-
ръ група
П. Вяч-
Д. Ди-
лѣха да
ятъ кж-

М.
ДЪ
въ са-
Йорд
и дис-
мораль".
рима-

новъ

я

10 БТА,
възрож-
45 Кон
БТА, 14
30 Кон-
то нѣм-
анника,
и, 19.30
нцертъ,
22 Часъ
БТА, 23

— Сама. — казва Любо. — А азъ
я тѣзи писма, които говорятъ толко-
ва много?

Елена повдигна глава.

— Ти, писмата. . .

— А азъ, Елена, прозвучава единъ
другъ познатъ гласъ.

Елена гледа новодошлия, гледа
брата си, гледа разпитънитъ по ма-
сата писма, които Любо е извадилъ
отъ чекмеджето. Елена се усмихва.

— И ти. . . Благодаря ви! И. . .
простете ми!

Тихо е. Отъ портрета на масата я
гледатъ две очи. Неговитъ очи. И
устнитъ сякашъ се разтварятъ, за да
й кажатъ нѣщо съвсемъ тихо, съв-
семъ тихо. . . Но не, тя самата мълви
стихове — неговитъ стихове:

Понѣкога ще идвамъ въ съня ти,
като далеченъ и нечаканъ гостенинъ.
Не ме оставяй ти отвѣнъ — на пѣтя,
вратитъ не залоствай!

Ще влѣзе тихо. Кротко ще приседна,
Ще вперя погледъ да те видя —
когато се наситя да те гледамъ,
ще те цѣлуна и ще си отида.

— Елена — се опитва да каже
Любо

Но другиятъ му казва тихо:

— Мълчи, не чувствувашъ ли, че
тя вижда сега само него?

Елена имъ усмихва кротко. После
жда къмъ масата. Оттамъ се смѣ-
ятъ две очи. Неговитъ очи. . .